

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **L. G.,** zast. JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2011, č. j. 36 A 37/2011 - 19,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2011, č. j. 36 A 37/2011 - 19, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 24. 8. 2011, č. j. KRPB-57777-53/ČJ-2011-060027-SV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 24. 8. 2011, č. j. KRPB-57777-53/ČJ-2011-060027-SV, je žalovaná **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Větrovského, právníka Asociace pro právní otázky integrace, se sídlem Moravská 9, Praha 2.

IV. V řízení o kasační stížnosti se ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Alžbětě Prchalové **přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2880 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 8. 2011, č. j. KRPB-57777-53/ČJ-2011-060027-SV, rozhodla o tom, že se žalobci podle § 124 odst. 3 a § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), prodlužuje o dobu 60 dnů doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2011, č. j. KRPB-57777/ČJ-2011-060027-SV. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že v dané věci bylo již při rozhodování o zajištění zřejmé, že se žalobce dopustil jednání, které lze označit za narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaná zohlednila, že žalobce přicestoval do České republiky bez cestovního dokladu a víza nebo jiného povolení k pobytu. Žalobce si byl vědom toho, že k pobytu na území smluvních států potřebuje mít cestovní doklad a vízum, přesto za pomoci jiné osoby překročil vnější hranici EU a následně i České republiky. V této skutečnosti spatřovala žalovaná porušení veřejného pořádku i do budoucna a uvedla, že u žalobce nejsou zábrany k jednání porušujícího právní předpisy, což lze považovat za důkaz toho, že by podobným způsobem jako v minulosti mohl realizovat své záměry i v budoucnu. Je zde tedy nebezpečí dalšího závažného narušování veřejného pořádku. Z tohoto důvodu bylo dne 31. 5. 2011 vydáno rozhodnutí o zajištění, jímž byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, což vyžaduje prověření uvedené totožnosti žalobce u domovského státu a vydání nového cestovního dokladu, neboť žalobce v současné době žádným cestovním dokladem nedisponuje. Vzhledem k tomu, že se v době zajištění žalobce nepodařilo realizovat správní vyhoštění, rozhodla žalovaná o tom, že prodlužuje dobu zajištění, neboť je to podle ní nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Prodloužení doby zajištění o 60 dnů označila za zcela přiměřené výše uvedeným důvodům zajištění.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 10. 2011, č. j. 36 A 37/2011 - 19, zamítl žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že žalobce vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, pobýval zde proto nelegálně na nehlášené adrese a měl v úmyslu nelegálně vycestovat z České republiky. Žalovaná byla nucena učinit všechny kroky nezbytné k jeho vyhoštění, z nichž nejdůležitější je ověřování totožnosti cizince, který se nachází na území České republiky, orgánem cizího státu (v projednávané věci Indie), jakož i vystavení cestovního dokladu. Za tím účelem žalovaná provedla úkony, jejichž realizace závisí na spolupráci zastupitelského úřadu Indie v České republice. Žalovaná nemá právní nástroj, jak donutit tento orgán k činnosti směřující k potvrzení identity žalobce a tato skutečnost proto nemůže jít k její tíži. Žalovaná provedla úkony v nutném rozsahu za účelem zjištění identity žalobce a nelze jí podle soudu nic vytknout. Ověřit totožnost se dosud nepodařilo z důvodu toho, že indické úřady nevyhověly žádosti o ověření identity žalobce ve stanovené lhůtě k zajištění v délce 90 dnů. Z tohoto důvodu žalovaná prodloužila zajištění žalobce o dalších 60 dnů.

Soud dále uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nemůže být důvodem pro ukončení zajištění, což vyplývá i z § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zároveň k ní nelze přihlížet ani v případě prodloužení zajištění. Jedná se o benevolenci zákonodárce, který umožňuje i cizinci v době zajištění podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Představa žalobce, že by podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany získal právo na ubytování v některém pobytovém středisku, kde by byl hlášen k pobytu, je mylná, neboť by tím institut zajištění pozbyl svůj smysl. Soud věc uzavřel tak, že žalobním

námitkám nebylo možné přisvědčit, neboť žalovaná rozhodla o zajištění žalobce v souladu se zákonem. Toto rozhodnutí je sice odůvodněno stručně, avšak vyplývá z něj, že žalovaná činí úkony k ověření totožnosti žalobce, aby mohlo být realizováno správní vyhoštění. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl porušení § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v napadeném rozhodnutí není uveden relevantní údaj o tom, že k ověření jeho totožnosti a vydání cestovního dokladu dojde během doby, po kterou může zajištění trvat. Kromě toho stěžovatel podal bezprostředně po svém zajištění žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o první žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany a po celou dobu svého průběhu vytváří právní překážku bránící výkonu vyhoštění. V době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění přitom nebylo dosud ukončeno řízení o mezinárodní ochraně a žalovaná nezkoumala, zda za této situace lze předpoklad vyhoštění považovat za reálný. Žalovaná dále provedla příslušné úkony k ověření totožnosti stěžovatele a výsledek ověřování nadále závisí již jen na spolupráci a činnosti zastupitelského úřadu Indie v České republice. Tvrzení žalované, že nemá žádný nástroj, jak donutit zastupitelský orgán k činnosti, a že tato skutečnost nesmí jít v žádném případě k tíži žalované, je podle stěžovatele porušením čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Stěžovatel citoval judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž pokud nic nenaznačuje tomu, že by orgány žalovaného státu měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byl zajištěn, je zajištění neslučitelné s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Judikatura tedy dovozuje požadavek, aby zajištění cizince trvalo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. V případě stěžovatele nebyl takový požadavek naplněn.

Závazné stanovisko Ministerstva vnitra, že vycestování cizince je možné, je podle další stížnostní námitky jednou z podmínek naplnění kritéria reálného předpokladu vyhoštění, nikoliv podmínkou jedinou. Skutečnost, že v době zajištění cizince nelze získat jeho cestovní doklad, zakládá důvod, pro který předpoklad vyhoštění již nelze považovat za reálný a zajištění cizince proto musí být ukončeno. To, zda v době, po kterou je zajištění cizince možné, se podaří opatřit cestovní doklad, je nyní otázkou právně relevantní, kterou byla povinna se zabývat jak žalovaná, tak krajský soud. Pro kritérium reálného předpokladu vyhoštění je přitom nerozhodné, zda realizace vyhoštění není možná z důvodů stojících na straně žalované, z důvodů stojících na straně zastupitelského úřadu či z důvodů stojících na straně cizince. Tvrzení soudu, že žalovaná nemá právní nástroj, jak donutit zastupitelský orgán k činnosti směřující k potvrzení identity stěžovatele, je tak možná správné, z hlediska hodnocení reálného předpokladu vyhoštění stěžovatele však právně bezvýznamné. Soud i žalovaná se měly zabývat otázkou, zda v době, po kterou může být stěžovatel zajištěn, je možné ověřit jeho totožnost a získat cestovní doklad, neboť tato otázka bezprostředně souvisí s hodnocením zákonnosti zajištění. To samé platí i ve vztahu k otázce reálného předpokladu ukončení řízení o mezinárodní ochraně ještě v době trvání zajištění, neboť řízení o mezinárodní ochraně představuje minimálně dočasnou překážku realizace vyhoštění. Stěžovatel v této souvislosti

odkázal na právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011 - 19.

Stěžovatel též namítl, že žalovaná nedostála požadavku vést správní řízení s náležitou pečlivostí. Tento požadavek přitom nelze považovat za splněný pouze v podobě formální žádosti o ztotožnění. Dále se o případ aktivně nezajímala a dostupnými prostředky se nepokusila zamezit nečinnosti indického zastupitelského úřadu. Před vydáním rozhodnutí ani nezjišťovala, zda k ověření totožnosti může v následujících týdnech nebo měsících dojít. Napadený rozsudek a důvody, na nichž je založen, tedy nemohou obstát.

Stěžovatel dále namítl, že je povinností žalované uvést v rozhodnutí o prodloužení zajištění všechny relevantní okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, zda podmínky pro zajištění cizince nadále trvají nebo nikoliv. Na rozdíl od prvotního rozhodnutí o zajištění v takovém případě neplatí, že rozhodnutí o zajištění cizince vydává správní orgán v časové tísni, což s sebou jistě nese určité zestručnění odůvodnění takového rozhodnutí, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 1 As 72/2011. Naopak, aby cizinec mohl uplatnit své právo na soudní přezkum zbavení svobody, je nezbytné, aby ve správním rozhodnutí byly uvedeny všechny rozhodné důvody týkající se zákonnosti takového opatření. Stěžovatel v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2011, č. j. 36 A 37/2011 -19, byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny.

Kasační stížnost je důvodná.

V souzené věci byl žalobce rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2011, č. j. KRPB-57777/ČJ-2011-060027-SV, podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. K zajištění stěžovatele došlo poté, co byl dne 30. 5. 2011 kontrolován jako cestující v linkovém autobuse Student Agency, jedoucím na trase Brno - Vídeň, přičemž neměl cestovní doklad ani vízum nebo povolení k pobytu, které by ho opravňovalo zdržovat se na území České republiky. Dalším rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2011 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky. K realizaci uvedeného rozhodnutí pak žalovaná téhož dne vydala výše citované rozhodnutí o zajištění cizince. Důvodem zajištění cizince mělo být ověření jeho totožnosti u zastupitelského úřadu Indie a následné vydání

cestovního dokladu. K tomu však v průběhu 90 dní nedošlo a žalovaná tedy žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2011 prodloužila zajištění žalobce o dalších 60 dní.

Stěžovatel především namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění s tím, že je přesvědčen, že liknavý přístup správních orgánů ve věci ověření jeho totožnosti nemůže být důvodem prodloužení zajištění.

Nejvyšší správní soud úvodem poukazuje na skutečnost, že obdobnou situací, tedy otázkou prodloužení doby zajištění, se již zabýval např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39. V něm dospěl k závěru, že *„správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“*

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje mimořádnost použití institutu zajištění, přičemž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu *„institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), http://nalus.usoud.cz).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, http://echr.coe.int). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, www.nssoud.cz).

Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113, http://echr.coe.int). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však

tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 -75, http://echr.coe.int).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tedy vyplývá, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). Je tedy úkolem krajského soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

V souzené věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná nečinila v průběhu zajištění stěžovatele realizovaného na základě svého rozhodnutí ze dne 31. 5. 2011 všechny potřebné kroky směřující ke zjištění identity stěžovatele tak, aby mohlo být realizováno správní vyhoštění. Ve správním spise je sice založena žádost o ztotožnění ze dne 3. 6. 2011, doplněná v anglickém jazyce tištěným a rukou vyplněným formulářem, pořízeným dne 24. 6. 2011 za přítomnosti soudního tlumočníka, nelze tam však dohledat údaj o tom, kdy a jakým způsobem byla tato žádost doručena Zastupitelskému úřadu Indie v České republice. V průběhu 90 dnů trvání původního zajištění žalobce navíc nebyla zaznamenána žádná další aktivita žalované, např. v podobě urgencí, příp. činnost dalších správních orgánů, směřující ke zjištění identity stěžovatele. Takovým jednáním však nemohl být naplněn smysl institutu zajištění, přičemž Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje jeho výjimečnost a mimořádnost. Jestliže tedy žalovaná v průběhu 90 dnů od zajištění stěžovatele nekonala řádně a svědomitě vše pro to, aby bylo dosaženo účelu zajištění, nebyl bez dalšího dán ani důvod pro prodloužení tohoto zajištění.

Nejvyšší správní soud rovněž považuje napadené rozhodnutí žalované za nedostatečně odůvodněné. V požadavcích na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění je přitom zapotřebí spatřovat rozdíl od požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění, jež je ze své povahy činěno v časové tísni. To však není případ rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež by mělo být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Žalovaná měla rovněž vyložit, kdy a jaké úkony učinila ke zjištění identity žalobce a v jaké době lze očekávat zjištění jeho identity. Žalovaná se však omezila na konstatování, že v době 90 dní se nepodařilo realizovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a proto rozhodla o prodloužení zajištění. Uvedený postup je přitom v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince i v rozporu s výše citovanou vnitrostátní i zahraniční rozhodovací praxí, na kterou Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje.

V řízení před správním orgánem tedy nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly kvůli uvedeným vadám správního řízení dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit. Povaha věci tak umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu o žalobě sám rozhodnout a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, současně se zrušením napadeného rozsudku zrušit také rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, který měl úspěch ve věci, soud přiznal podle týchž ustanovení náklady řízení vůči žalované. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem také rozhodnutí žalované a jeho rozhodnutí je tak konečné, rozhodl také o nákladech řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy přiznal žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Větrovského následující náklady řízení vůči žalované: 3 x 2 100 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby ze dne 15. 9. 2011 a sepsání kasační stížnosti ze dne 18. 11. 2011 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a dále 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada těchto nákladů řízení částku ve výši 7200 Kč.

Pro řízení o kasační stížnosti byla žalobci soudem ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Alžběta Prchalová. Její odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů hradí stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za zastupování žalobce, a to za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky] a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože advokátka doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka DPH činí 480 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 2880 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu